

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718940122400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

Os han i Hjertet hader, skjøndt han kalder sig vor
Ven,
Alt, hvad til os er pantsat, han løser igjen;
Han jager i vore Skove, han fisker i vort Vand,
Hans Fader Kong Christopher var dog en bedre
Mand.«

— »Nej«, svarede Hr. Vendelbo, »han var en ussel
Drot,
Ikke dog skal Volmer os skille ved Borg og Slot,
Men vilde han ei negte vor Adel dens Ret,
Maatte vi selv det tilstaae, han hersker ikke slet.«

Den næste Morgen tidlig stod Volmer i Hal
Mellem sine Gjester, han mælede: »Nu skal
I ikke tage Hermelin men Staalbrynier paa,
Ei smykke Jer med Silke, men med de Hjelme graae.

Min Borgegaard sig strækker heel bred og dertil lang,
Der kunne de Heste løbe, der er ei Pladsen trang,
De allerbedste Stridsmænd har ofte kæmpet der,
Der vil i Dag vi lege med Spyd og med Spær.«

»Ja«, svarede Hr. Vendelbo, han var i Ord saa brat,
»Den Løg er meget bedre end den, vi saae i Nat,
Først vil vi høre Messen, dertil den Ottesang,
Saa vende vi tilbage og prøve den Heltegang.«

Hvad dem den Herre raadte, blev strax sat i Værk,
De droge til Kirken i staalgraa Pandersærk,

De sagde: »De Ord, han talte, var Guld og Penge
værd,
At høre Messen styrker baade Brynier og Sværd.«

Kong Volmer blev paa Borgen, han fulgte dem ei,
Han sagde: »Jeg bliver hjemme, det er for lang en
Vei,
Jeg lytter helst til Klokkklang fra Skovens vilde Sti,
Og elsker kun den Munkesang, der snart er forbi.«

RIDDERSPILLET.

Saasnart de atter stode bag Borgens høie Tind,
Iled de stærke Riddere med kamplystent Sind
Ud i Fegtergaarden, der stakte sig mod Vang,
Der kunde de Heste løbe, der var ei Veien trang.

Hr. Vendelbo skred foran, han let i Sadlen sprang,
Skjøndt klædt i tungen Rustning og med sin Landse
lang.
Da sagde Konning Volmer: »Det var et dristigt
Spring.«
»Ei«, svared den Ridder, »det var en ringe Ting.

Hvo ei med Spær og Glavind, og klædt i Pandser
ringe,
Som en flyvende Falk sig kan i Sadlen svinge,
Han due kan til Kjøbmand, men ei til Vaabenførd,
Ei sømmer ham at bære det staalfarvede Sværd.«
118